

глухия радостен шумъ, съ който тълпата вънъ бѣше посрѣщнала царя. Ако Асѣнь го бѣ видѣлъ при Слава!

Царьтъ благосклонно го потуна по рамото.

— Защо стоишъ вънъ? Отъ Сеславъ ли се боишъ? Хайде влизай, сега ще ви одобря. Днесъ не искамъ да виждамъ сърдити лица.

Иванко презрително дигна рамене.

— Отъ Сеславъ ли ще се боя? Да не ми пада въ ржцетъ само. Но не искамъ у дома ти да ставатъ такива работи. Защото като кипна — незнамъ какво ще стане. — Изведнѣжъ той си спомни целта на посещението и радостно извика:

— Честито!

Слабото мургаво лице на царя светна сякашъ внезапно огрѣно отъ огромното ослѣпително слънце, гнѣвнитѣ които дълбаеха странитѣ му бѣха пълни съ невидими усмивки.

— Да ти се връща.

— Какъ ще го кръстите?

— Александъръ.

— Да ти е живъ. Ами Петъръ защо си е дошелъ отъ Преславъ? Омръзна ли му да княжествува?

Изведнѣжъ челото на царя потъмнѣ, едри бръчки набраздиха челото му, очитѣ угаснаха. Той дълбоко въздѣхна.

— Върнаха се пратеницитѣ отъ Алемания.

— Е? — попита любопитно болярътъ и наостри уши.

— Фридрихъ е наклоненъ да преговаря. Азъ вѣрвамъ, че ако му се обещаятъ двадесетъ хиляди войници противъ Визансъ, той ще признае българското царство. Разбира се, ако гърцитѣ не го пропуснатъ доброволно.

Момъкътъ извика отъ радост и грабна ржката на царя.

— Асѣне! Ние сме спасени тогава . . . Какво искашъ повече! Нали си съгласенъ?

— Иваница . . . — пошѣпна глухо Асѣнь и обори чело.

Жестока борба ломѣше сърдцето му. Дългътъ къмъ великото дѣло — и любовта къмъ брата . . . Той си пред-